

РЕШЕНИЕ

№ 13111

гр. София, 29.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 09.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9876** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на С. Д. Т., постоянен адрес: [населено място],[жк], бл. № 21, ет. 1, ап. 4, чрез адвокатско дружество „В. и партньори“, срещу Заповед № РД 14 – 854 / 07.08.2023 г., издадена от Министъра на културата, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и трябва да бъде отменена. Органът по назначаване е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като е издал Заповед № РД 14 – 854 / 07.08.2023 г. за прекратяване на правоотношението, преди Заповед № РД 14 – 853 / 07.08.2023 г. за прекратяване на временното преназначаване да влезе в сила. Не е налице втората предпоставка за да се приложи разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл. Изтекла е повече от една година от момента на встъпване в длъжност за първи път на жалбоподателя на държавна служба. Той е постъпил на дата 15.09.2022 г., а заповедта му е връчена едва на дата 21.09.2023 г.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адвокат М. С.. Иска от съда да уважи жалбата. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът – редовно призован, представлява се от юрисконсулт Л. Х.. Иска от съда да отхвърли жалбата. Претендират се разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща представител за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София – град, след като се запозна с доводите и възраженията

на страните, както и със събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че С. Д. Т. постъпва за първи път на държавна служба на дата 15.09.2022 г. Първоначално Т. е бил назначен от министъра на културата със Заповед № РД-14-1332 от 15.09.2022 г. като държавен експерт в отдел „Международни дейности, европейски програми и проекти“ в Дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“, считано от 15.09.2022 г. Определено му е длъжностно ниво по К. 5, Експертно ниво 1Б, код по НКПД 24227059. Срокът е неопределен. Ниво на основната месечна заплата: 11. Степен на основна месечна заплата: 2. Заповедта е издадена на основание чл. 9, във връзка с чл. 10д, ал. 4 ЗДСл. след проведен конкурс и въз основа на Протокол № 3 от 14.09.2022 г. на конкурсната комисия. В заповедта е посочено, че назначаването на Т. е при условията на чл. 12 ЗДСл.

Със Заповед № РД 14-1418 от 05.10.2022 г. на основание чл. 82, ал. 1 ЗДСл. Т. е преназначен като държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ в дирекцията, считано от 04.10.2022 г. Преназначаването е във връзка с утвърдено от Министъра на културата ново щатно разписание (в сила от 04.10.2022 г.). Посочено е длъжностно ниво по К. 5, Експертно ниво 1Б, код по НКПД 24227059. Ниво на основната месечна заплата: 11. Степен на основна месечна заплата: 2.

Със Заповед № РД-14-1442 от 06.10.2022 г. на основание чл. 82а от ЗДСл. Т. временно е преназначен като Началник отдел „Европейски програми и проекти“. Определено е длъжностно ниво по К. 5, Ръководно ниво 5Б, код по НКПД 12136022. Ниво на основната месечна заплата: 9. Степен на основна месечна заплата: 2.

Със Заповед № РД 14 – 853 / 07.08.2023 г. на министъра на културата е наредено прекратяване на временното преназначаване на Т. за изпълнение на длъжността Началник отдел „Европейски програми и проекти“. Заповедта е издадена на основание чл. 82а, ал. 1 и ал. 2 от ЗДСл, във връзка с докладна записка с рег. № 24 – 00 – 223 / 04.08.2023 г. от директор на дирекция МСЕПРД С. Х.. Наредено е служителят да заеме предишната си длъжност държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ в дирекцията.

Със Заповед № РД 14 – 854 / 07.08.2023 г. е прекратено служебното правоотношение на Т. на длъжността държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ в дирекцията. В заповедта като причини за прекратяване е посочено: „прекратяване на служебното правоотношение в срока за изпитване без предизвестие от органа по назначаване“. Наредено е на Т. да се изплатят обезщетения по чл. 61 от ЗДСл за неизползван платен годишен отпуск за 2022 г. в размер на 7 дни и за 2023 г. в размер на 18 работни дни. На основание чл. 27, ал. 3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители на Т. е наредено да възстанови получената сума за представително работно облекло, пропорционално на неотработените месеци за годината. В заповедта е посочено, че Т. не запазва присъдения му ранг.

В хода на съдебното производство са разпитани свидетели. Свидетелят Л. С. П., заявява, че през 2023 година е работила заедно с Т. в Министерството на културата. По това време е била финансов контролър, а Т. - началник отдел „Европейски програми“ в дирекция МСЕПРД. В качеството си на началник отдел е отговарял по различни програми, финансирани от чужди фондове, в това число и по програмата, по която е бил сключен договор с „Ню Ай“ АД. Тази програма се е финансирала от норвежки фонд по програма РА-14. Свидетелката посочва, че във връзка с този

договор е имало проблем, тъй като самият договор, според нея, не е бил изпълнен от изпълнителя качествено и се е наложило да се изиска от изпълнителя да изправи неизправности. Няма как да се извърши държавно плащане, без П. да е прегледала документацията в качеството ѝ на финансов контролор. Жалбоподателят (С. Т.) е отишъл при нея с цялата документация. Сигнали до извода, че трябва да се консултират с юристите на министерството. Проблемът, доколкото си спомня П. бил, че била обединена голяма част от работата и по този начин е щял да бъде нарушен ЗОП, защото в този вид е нямало как да се изпълни заданието, за да е в интерес на държавата. Това, което е било изготвено, не е било законосъобразно. П. твърди, че е имало натиск. Не само към Т. е имало оказван натиск да подпише. Служители и близки на тази фирма „Ню Ай“ АД се опитвали и се обаждали чрез телефони и чрез колеги за по-бързо подписване на договора и плащане. Тази форма била по-скоро императивна – „Веднага подписвай и давайте парите!“.

Свидетелят П. Д. И., посочва, че не знае какво описва докладната на госпожа С. Х. до министъра, но знае, че има такава докладна. Знае, че жалбоподателят е освободен за това, което е обсъдено в докладната. Сега не си спомня съдържанието на докладната. Доколкото си спомня тази докладна е била основанието за заповедта.

Свидетелят С. Х., заявява, че жалбоподателят бил посочен като лице за контакт с Министерството на културата във връзка с договора, сключен с „Ню Ай“ АД, което да следи изпълнението на договора. Според нея са били констатирани пропуски по изпълнението на договора, имало просрочени срокове, доколкото си спомня по приемане работата на изпълнителя „Ню Ай“ АД. По отношение неизпълнението на този договор не знае да е имало упражнен натиск върху Т. или върху нея. За отчитане спазването на работното време в Министерството има електронна система за влизане в 09:00 часа сутрин и излизане от сградата в 17:30 часа, по която всеки служител всяка сутрин минава с електронна карта, която се отбелязва. През деня, когато се налага излизане по служебна задача, при излизане или влизане се маркира картата, също така когато се излиза по друг повод, например в обедна почивка, тоест при всяко влизане/излизане се ползва тази електронна карта. По справката, която е била дадена от колегите в човешки ресурси на Министерството се оказало, че Т. не е ползвал тази карта, тъй като няма нито едно регистрирано негово преминаване с картата за достъп през служебния вход на Министерството на културата, през който минават останалите служители. Сигурно е имало случаи, при които св. Х. го е търсила, но той не е бил на работното си място, но не може да цитира конкретен случай.

Свидетелката Х. посочва, че жалбоподателят Т. е бил част от политическия кабинет на министър М.. Подписаната от нея докладна записка с номер 223 от 04.08.2023 г. е бил мотив за уволнението на Т.. Изготвянето на тази докладна ѝ е било възложено от ръководството на Министерството на културата – заместник - министър, а може да е било възложено от министъра, който да е наредил на заместника си, но не и лично на нея. Запозната е с протоколите от 29.06.2023 и 12.07.2023, в които Т. и главният юрисконсулт в дирекция „Обществените поръчки“ Т. Е. са изразили становище, че считат, че договорът с „Ню Ай“ АД не е изпълнен и не могат да го приемат, но не ги е чела скоро и не помни какво пише в тях. Ако договорът не е изпълнен от „Ню Ай“ АД, то тя не е била лице участвало в сключването на този договор и не е била лице, което да приема изпълнението на договора. Тя е била пряк ръководител на Т.. На всеки три месеца му е правила оценки. За предходните периоди, доколкото помни, го е оценявала с най-добрите възможни резултати. Не е предполагала, че Т. не е

използвал своята карта при влизане/излизане в сградата на Министерството. Това се вижда само когато се направи проверка. Не си спомня какво пише в протоколите, поради което не може да каже дали неприемането на изпълнението на договора от страна на Т. е било в защита на държавата или е било неизпълнение на разпореждане на министъра. Не е образувала дисциплинарно производство срещу него по повод обстоятелството, че не е ползвал електронната си карта за достъп в сградата на Министерството на културата и за това, че не е приел изпълнението на договора от страна на „Ню Ай“ АД.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес и е насочена срещу годин за обжалване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. В хипотезата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл., служебното правоотношение може да бъде прекратено без предизвестие от органа по назначаването, какъвто за жалбоподателя се явява Министърът на културата, подписал и заповедта за назначаването му.

Заповедта е издадена и в съответствие с изискванията за форма и съдържание, регламентирани в чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл.

По отношение на възражението за допуснато съществено нарушение на правилата за издаване на оспорената заповед

Не се установява при издаване на заповедта да са били допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят доводите, изложени в жалбата и доразвити в хода на съдебното производство, че няма как да бъде издадена оспорената заповед, при наличие на предходна, с която е прекратено временното преназначаване на Т. на основание чл. 82а ЗДСл. като „началник отдел“ и е наредено той да заеме предходната си длъжност като държавен експерт. Тази пречка, според жалбоподателя, съществува през целия период от време, докато заповедта по чл. 82а ЗДСл. не влезе в сила. Към момента на издаване на оспорената заповед, а и към настоящия момент, тази предходна заповед не е влязла в сила.

В конкретния случай без значение за настоящото дело е наличието на предходна заповед, с която на основание чл. 82а ЗДСл временното преназначаване на длъжност началник отдел „Европейски програми“ в дирекция МСЕПРД на Т. е прекратено и той е заел предходната си длъжност на държавен експерт. В условията на оперативна самостоятелност органът по назначаване определя срока на временното преназначаване в рамките на установения максимален такъв в чл. 82а, ал. 1 ЗДСл. Срокът е неопределен. (в този смисъл Решение № 3671 от 26.03.2024 г. по адм. д. 1966 / 2023 г. на ВАС, Пето отделение). Тази заповед, независимо че не е влязла в сила, е породила правно действие и последици, доколкото по силата на разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДСл, оспорването и пред съда не спира нейното изпълнение. Заповедта по чл. 82а ЗДСл е била изпълнена предварително, като тази възможност съществува по силата на самия закон. Служебното правоотношение отново е било изменено и жалбоподателят е заел предходната си длъжност на държавен експерт. Не е пречка за решаването по същество на настоящото дело и решението на друг състав на АССГ, с което е отменена заповедта за прекратяване на временното преназначаване на длъжност „Началник отдел проекти“ на Т.. Това решение е представено от

жалбоподателя в последното по делото заседание. Независимо от изхода на делото заповедта по чл. 82а ЗДСл е била изпълнена предварително. Изменението на служебното правоотношение, дори да е неколккратно в рамките на едногодишния изпитателен срок, не може да спре течението му. Този срок продължава да тече при всяко следващо служебно правоотношение.

Не се споделя тезата на жалбоподателя относно значението на другото съдебно дело, което има за предмет заповедта по чл. 82а ЗДСл. Жалбоподателят твърди, че доколкото заповедта по чл. 82а ЗДСл не е влязла в сила и е предмет на съдебен контрол, то на практика тя не е породила правно действие и е недопустимо да се издава последваща заповед за прекратяване на служебното правоотношение, включително и по чл. 12, ал. 1 ЗДСл. Органът по назначаване трябва да изчака изхода на делото, и едва след като заповедта по чл. 82а ЗДСл влезе в сила може да предприема действия, свързани с прекратяване на служебното правоотношение. Ако се приеме тази теза, то това означава, че органът по назначаване при всяка промяна на служебното правоотношение в рамките на едногодишния изпитателен срок по чл. 12 ЗДСл трябва да изчака резултата от оспорването, включително и пред две съдебни инстанции. Ако това е така, то очевидно през този период срокът от една година ще изтече и правомощието на органа да прекрати служебното правоотношение без предизвестие ще бъде преклудирано. Едва ли това е била целта на законодателя.

По отношение на възражението за нарушение на материалния закон

По чл. 12 ЗДСл възниква едно редовно, основно, с неопределен срок служебно правоотношение. Особеното при него е, че встъпващият в това правоотношение става държавен служител за първи път. Това е безсрочно служебно правоотношение. Разпоредбата създава правната възможност на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение въз основа на своя преценка за съответствието между показаните при изпълнението на държавната служба качества на държавния служител и установените изисквания за нейното изпълнение. Органът по назначаването може да упражни правомощията си да прекрати служебното правоотношение при кумулативното наличие на две законоустановени условия: държавният служител да е назначен за първи път на държавна служба и да не изтекла една година от датата на встъпването на държавния служител в длъжност. Именно в тези рамки се ограничават обхватът на съдебния контрол. Съдът трябва да провери наличието на тези две предпоставки и ако установи тяхното наличие да отхвърли оспорването. Според настоящия състав и двете предпоставки са налице.

Органът по назначаване може да изменя служебното правоотношение по всяко време в рамките на едногодишния изпитателен срок. Няма законово ограничение в броя на измененията. В конкретния случай то е било изменяно три пъти в рамките на една година. Първоначално Т. е бил назначен със Заповед № РД-14-1332 от 15.09.2022 г. като държавен експерт в отдел „Международни дейности, европейски програми и проекти“ в Дирекция „Международно сътрудничество, европейски програми и регионални дейности“, считано от 15.09.2022 г. Със Заповед № РД 14-1418 от 05.10.2022 г. на основание чл. 82, ал. 1 ЗДСл е преназначен като държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ в дирекцията, считано от 04.10.2022 г. Преназначаването е във връзка с утвърдено от Министъра на културата ново щатно разписание (в сила от 04.10.2022 г.). Със Заповед № РД-14-1442 от 06.10.2022 г. на основание чл. 82а от ЗДСл. временно е преназначен като Началник отдел „Европейски програми и проекти“. Със Заповед № РД 14 – 853 / 07.08.2023 г. е прекратено

временното преназначаване на С. Т. за изпълнение на длъжността Началник отдел „Европейски програми и проекти“. Наредено е служителят да заеме предишната си длъжност държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ в дирекцията. Тоест налице са три изменения на служебното правоотношение на С. Т. – първо, от държавен експерт в отдел „Международни дейности, европейски програми и проекти“ в държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“; второ, от държавен експерт в началник отдел „Европейски програми“ в дирекция МСЕПРД и трето, от началник отдел обратно в държавен експерт. От основно значение е обстоятелството, че срокът на изпитване продължава да тече и следва служебното правоотношение. Така трябва да се тълкува изразът в чл. 12, ал. 1 ЗДСл ако „правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение“. И. едногодишен срок тече независимо от изменението в служебното правоотношение и независимо от конкретната (следваща) длъжност. В полето на оперативната самостоятелност на органа по назначаване е да прецени на какво правно основание, дали, кога и колко пъти да измени служебното правоотношение в рамките на едногодишния изпитателен срок. Ако е необходимо писмено съгласие на служителя, то трябва да бъде дадено предварително. Обстоятелството, че органът по назначаване може да изменя служебното правоотношение многократно в рамките на едногодишния изпитателен срок води до извода, че назначеният се освобождава на основание чл. 12, ал. 1 ЗДСл от държавна служба. Принципно освобождаването в рамките на едногодишния изпитателен срок, ако е взето такова управленско решение и са налице законовите предпоставки за това, не е свързано с конкретно служебно правоотношение и с конкретна длъжност. Разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл предоставя възможност на органа по назначаване да прецени качествата на назначения за първи път на държавна служба докато той заема различни длъжности и е страна по различни служебни правоотношения в съответната администрация. В подкрепа на този извод е и използваният израз в чл. 12, ал. 1 ЗДСл „когато кандидатът се назначава за първи път на *държавна служба*“. Посоченото означава, че едногодишният срок тече по отношение на държавната служба, независимо от конкретното служебно правоотношение и длъжност. Независимо от посоченото принципно положение, действията на органа по назначаване (Министърът на културата) могат да бъдат обяснени с особеностите на временното преназначаване по чл. 82а ЗДСл в същата администрация. Жалбоподателят Т. е бил преназначен на основание чл. 82а ЗДСл на длъжност „началник на отдел“ за срок: не по – дълъг от 4 години. През това време обаче предишната му длъжност (държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“) се пази (чл. 82а, ал. 2 ЗДСл). По отношение на длъжността държавен експерт в този отдел Т. има качеството титуляр. Възможно е тази длъжност да бъде заета до изтичането на 4 – годишния срок по чл. 82а ЗДСл от друг държавен служител по заместване (чл. 15, ал. 1 ЗДСл). При взето решение за освобождаване в рамките на едногодишния изпитателен срок обаче е необходимо длъжността държавен експерт в отдел „Европейски програми и проекти“ да стане свободна, т. е. да не е заета от нейния титуляр или негов заместник. Именно с тази цел органът по назначаване е предприел действия: първо, да прекрати временното преназначаване на Т. на длъжността „началник на отдел“ и второ, да прекрати служебното правоотношение в срока за изпитване без предизвестие на държавния експерт Т.. Хронологията на тези действия се установява и от номерацията на приложенияте по делото заповеди, като

първо е издадена заповед на основание чл. 82а ЗДСл (№ РД14 – 853 / 07.08.2023 г.), а после е издадена и заповед на основание чл. 12, ал. 1 ЗДСл (№ РД14 – 854 / 07.08.2023 г.).

Всичко посочено дотук води до извод, че е налице първата предпоставка - държавният служител да е назначен за първи път на държавна служба. Този факт не е спорен по делото.

Във връзка с възражението на жалбоподателя, че едногодишният срок е изтекъл към датата на връчване на заповедта, съдът намира следното: Срокът за изпитване в продължение на една година е императивно установен. Той не може да бъде изменен или прекратяван едностранно от органа по назначаване или по съгласие на страните по служебното правоотношение. Основателни са аргументите, изложени в писмената защита от страна на ответника. В тях е посочено, че Т. е назначен на държавна служба със Заповед № РД 14 – 1338 / 15.09.2022 г. на министъра на културата. Видно от представените заверени преписи на болнични листове и служебна бележка (л. 125 от делото), се установява, че Т. е ползвал платен годишен отпуск в размер на 5 дни и отпуск за временна неработоспособност в размер на общо 44 дни (от 07.08.2023 г. до 20.08.2023 г. и от 21.08.2023 г. до 19.09.2023 г.) Съгласно чл. 12, ал. 3 ЗДСл., срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск. Посоченото означава, че едногодишният срок не изтича на дата 19.09.2023 г., както се твърди в жалбата. Към този срок трябва да се добавят и 44 дни отпуск за временна неработоспособност, както и още 1 ден платен годишен отпуск. Оспорената заповед е била издадена на дата 07.08.2023 г., а е връчена на дата 21.09.2023 г., т. е. в рамките на едногодишния срок, считано от 15.09.2022 г., като се отчита обстоятелството, че срокът е бил спрял през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск (общо 49 дни). Налице е и втората предпоставка по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, която попада в обхвата на съдебния контрол и съдът е длъжен да я провери.

В хода по същество от страна на процесуалния представител на жалбоподателя са изложени аргументи в насока на това, че Т. е изпълнявал точно задълженията си по отношение на сключен договор с „Ню Ай“ АД. Посочено е, че Т. е защитил обществен интерес като не е приел изпълнението по договора с „Ню Ай“ АД по обществената поръчка, но министърът е приел, че това е неизпълнение на неговата заповед.

В ЗДСл не са въведени указания в какви случаи, при наличието или липсата на какви качества на държавния служител или при какво изпълнение или неизпълнение на изисквания, функции и задължения, може от страна на органа да се издаде заповед за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 ЗДСл. Подобни изисквания за съдържанието на заповедта не могат да бъдат въвеждани и от съда при проверката за законосъобразност на тази заповед. Обратното би означавало, че съдът трябва да прави преценка дали служителят е изпълнявал възложените му задачи и задължения, дали притежава необходимите качества, дали е проявил необходимите познания, умения и старание при изпълнение на служебните задължения. Такава проверка съдът не може да осъществява. Съдът трябва да провери наличието на двете предпоставки – назначението на държавна служба да е първо и прекратяването да е в рамките на едногодишния срок от датата на встъпване в длъжност. Органът по назначаване не е длъжен да мотивира заповедта по чл. 12, ал. 1 ЗДСл. (в този смисъл Решение № 7052 от 13.06.2016 г. по адм. д. № 1999 / 2016 г. на

ВАС, Петчленен състав, Втора колегия).

Съдът намира, че не може да осъществи съдебен контрол върху това, дали Т. е изпълнявал точно служебните си задължения и дали е защитил обществения интерес. Видно от разпита на свидетелите има две гледни точки по този въпрос. Според св. Л. С. П., във връзка с договора с „Ню Ай“ АД е имало проблем, тъй като самият договор, според нея, не е бил изпълнен от изпълнителя качествено и се е наложило да се изиска от изпълнителя да изправи неизправности. Според св. С. Х., жалбоподателят Т. е бил посочен като лице за контакт с Министерство на културата във връзка с договора, сключен с „Ню Ай“ АД, което да следи изпълнението на договора. Според нея са били констатирани пропуски по изпълнението на договора, имало просрочени срокове, доколкото си спомня по приемане работата на изпълнителя „Ню Ай“ АД. Това са субективни оценки, които всеки един от свидетелите дава по отношение на това как жалбоподателят е изпълнявал служебните си задължения в Министерството. Очевидно според св. П. той е изпълнявал точно служебните си задължения. На обратното мнение е св. Х.. Освен посоченото по отношение на договор с „Ню Ай“ АД, св. Х. си спомня, че се е запознала със справка, от която се установява, че жалбоподателят не е ползвал служебна карта, за да влиза в министерството. Той не е имал нито едно регистрирано преминаване с картата за достъп през служебния вход на Министерството на културата, през който минават останалите служители. Тези субективни оценки обаче не могат да бъдат обект на съдебния контрол по настоящото дело. Вече беше посочено, че съдът не може да прави проверка дали служителят е изпълнявал възложените му задачи и задължения, дали притежава необходимите качества, дали е проявил необходимите познания, умения и старание при изпълнение на служебните задължения.

Във връзка с това трябва да се посочи, че в съдебната практика на ВАС е утвърдено разбирането, че по законова презумпция органът по назначаването действа добросъвестно и избраната от него възможност е най-благоприятна за държавата и обществото, в съответствие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Възприемането на обратното би означавало упражняването на това право да е винаги несъразмерно. (в този смисъл Решение № 11420 от 22.11.2023 г. по адм. д. № 1911 / 2023 г. на ВАС, Второ отделение; Решение № 10509 от 10.10.2016 г. по адм. д. № 7874 / 2016 г. на ВАС, Петчленен състав) Изборът, който органът по назначаване може да направи е между това да прекрати или да не прекрати правоотношението. (Решение № 3976 от 26.04.2022 г. по адм. д. № 120 / 2022 г. на ВАС, Пето отделение). Специалният ЗДСл не задължава органа по назначаването да огласи публично критериите, вътрешните правила и практиката си по прекратяване на служебното правоотношение по чл. 12, ал. 1. Мотивите за взетото от административния орган решение при упражняване на неговата оперативна самостоятелност в случаите по 12, ал. 1 от ЗДСл не подлежат на съдебен контрол.

С оглед на всичко гореизложеното съдът намира, че оспорената Заповед № РД 14 – 854 / 07.08.2023 г., издадена от министъра на културата, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Т., е законосъобразен административен акт.

По отношение на разноските

На основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право да му се заплатят направените разноски по делото. В хода на съдебното производство е представен списък по чл. 80 от ГПК от страна на юрисконсулт Х. – 40 лева депозит за двама

свидетели и юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед изхода на делото те трябва да се присъдят в полза на ответника.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София–град, 45 - ти състав, I –отделение,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес], срещу Заповед № РД 14 – 854 / 07.08.2023 г., издадена от Министъра на културата, с която на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

ОСЪЖДА С. Д. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерството на културата, разноски по делото в размер на 280 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.